

tankönyvcsalád megszületéséhez. Egyik utolsó jelentős intézeti szakmai projektjeként újtárá indította, illetve évekig szinte egy személyben gondozta és működtette a Területfejlesztés és Innováció című online folyóiratot, amely idén ünnepelte 10. évfolyamát.

Mióta 2010-ben nyugállományba vonult a Politikai Földrajzi és Területfejlesztési Tanszék docenseként, hétről hétre érezzük hiányát a mindennapokban. Pécsi beágyazottsága, közismertsége legendás volt: a város értelmiségében mindenkit ismert és mindenki elismerte. De nem csak a várost és a tanszékét igyekezett jobban összekapcsolni, hanem olvasottságával, rendkívül széleskörű szakmai műveltségével gyakran adott és ad ma is szélesebb perspektívát, nemzetközi és tudományközi kitekintést a műhelyben zajló szakmai vitáknak. Ezt a munkáját szerencsére mind a mai napig folytatja: tevékeny szerepet vállal a Földtudományok Doktori Iskolában.

Tucatnyi egykori doktorandusza közül ma már négyen is PhD fokozottal rendelkező kutatók: van köztük geográfus, közgazdász, szociológus, ami méltóképpen fémjelzi a tanárnő intra-, sőt szupradiszciplináris gondolkodásmódját. Büszkék vagyunk arra, hogy mi is mentorként tekinthetünk LÁSZLÓ MÁRIÁRA, aki kulcsszerepet játszott abban, hogy formálódó szakmai érdeklődésünket felkeltse, megfelelő irányba terelje, fiatal kutatói pályánkon mindig tanácsokkal szolgáljon. Később, ha saját utunkat járva néha el is bíztuk magunkat egy-egy kérdésben, akkor is mindig igyekezett finom jelzésekkel jelezni véleményét, fenntartásait. Sokan jártunk, járunk hasonló cipőben az intézetben, nevükben is, és minden egykori kollégája, pályatársa és tisztelője nevében kívánunk most boldog születésnapot és nyugalomban, egészségben eltöltött hosszú boldog éveket!

PIRISI GÁBOR – TRÓCSÁNYI ANDRÁS

POZDER PÉTER 70 éves

POZDER PÉTER 1946. november 11-én született Egerben. Általános- és középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte. 1965-ben kitűnő eredménnyel érettségizett az egri Gárdonyi Géza Általános Gimnáziumban. Felsőfokú tanulmányait az Egri Tanárképző Főiskolán kezdte meg, ahol 1969-ben földrajz–rajz szakos általános iskolai tanári oklevelet szerzett, majd Debrecenben folytatta, ahol 1973-ban kapott földrajz szakos középiskolai tanári diplomát. Tanári pályája Füzesabonyban kezdődött, ahol általános és középiskolában is tanított, majd Egerben a Gárdonyi Géza és a Dobó István Gimnáziumban folytatta pályafutását, ahol óráadó és nevelőtanárként dolgozott. Később kinevezett tanárként a Gárdonyi Géza Gimnáziumban tanította szaktárgyait 1983-ig. Mindeközben az Egri Tanárképző Főiskola Földrajz Tanszékén is dolgozott óráadóként: földrajz szakmodszertant, valamint különféle gyakorlatokat, szemináriumokat tartott és nyári felvételi előkészítő táborokat vezetett. 1983-ban került főállásba adjunktusként az Egri Tanárképző Főiskola Földrajz Tanszékére. 1984 szeptemberében a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Földrajzi Intézetében „Summa cum laude” minősítéssel védte meg *Eger vonzáskörzete* című egyetemi doktori disszertációját. 1990-től docensként, majd 1991-től 2008-ig a Földrajz Tanszék vezetőjeként irányította a tanszék életét, valamint oktat-

ta a népesség és településföldrajzot, valamint az urbanizációval, településföldrajzzal kapcsolatos tantárgyakat. Kiváló művelője volt a földrajz szakmodszertani tárgyak oktatásának. Kutatási témáiban (település- és városföldrajz, Eger városfejlődésének településföldrajzi kérdései) számos szakdolgozót vezetett. Publikációi Eger város imázsáról, közigazgatási területének változásairól, oktatási és komplex vonzáskörzetről tájékoztatnak. Kiemelkedő ezek közül a Heves megye kézikönyvében megjelent *Eger földrajza* című tanulmánya 1997-ből. Az Eszterházy Károly Főiskolán számos bizottság tagja volt, 1998-tól a Természettudományi Fakultás vezetőhelyettese, majd 2002 augusztusától négy évig a Természettudományi Kar dékánhelyettesi posztját töltötte be. 2009. január 1-jén ment nyugdíjba. A tanári hivatás iránti elkötelezettsége, emberisége minden kollégája számára példaértékű.

POZDER PÉTER 1976-ban lett a Magyar Földrajzi Társaság tagja, ahol osztálytitkárként működött. 1986-tól választmányi tagként, 2004-től 2009-ig osztályelnökként szolgálta a magyar geográfia regionális ismeretterjesztését. 1977-ben a TIT Heves megyei szervezet Földtani Szakosztályának vezetőségi tagjává választották, e funkciót 2009-ig töltötte be. 1984-től tagja a Kőrösi Csoma Társaságnak, 1992-től a Magyar Természettudományi Társulatnak, 1983-tól National Geographic Society-nek.

Fontosabb díja is kitüntetései között az alábbiakat említhetjük: 1983-ban a Magyar Földrajzi Társaságtól Pro Geographica díjat kapott, 1987-ben Kiváló munkáért kitüntetést kapott a művelődési minisztertől, 1990-ben a FEB-SZET Kiváló FEB-tanára lett, 1994-ben a Magyar Természettudományi Társulattól Teleki Pál-érmét kapta meg, 1997-ben Eszterházy Károly Emlékérmét kapott a Főiskolától, 2003-ben

Udvarhelyi Kendoff Károly-émlékérmét kapott, 2008-ban pedig Pedagógus Szolgálati emlékérmét vehetett át.

Az Eszterházy Károly Egyetem Földrajz- és Környezettudományi Intézetének munkatársai sok szeretettel köszöntik az ünnepeltet 70. születésnapja alkalmából! A Jóisten éltesse erőben, egészségben és boldogságban!

PAJTÓKNÉ TARI ILONA – PATKÓS CSABA

LOVÁSZ GYÖRGY (1931–2016)

Szomorú szívvel tudatjuk a geográfusok társadalmával, hogy ismét elment közülünk szakmánk legendás fellendülési időszakának egyik utolsó tanúja, LOVÁSZ GYÖRGY professzor. Tudjuk, úgy vitte el a gyógyíthatatlan betegség, hogy az elkerülhetetlenbe beletörődve, méltósággal viselte a csapást, mégis igazságtalannak érezzük, miért kellett szenvedések között távoznia közülünk, hiszen egészen a legutóbbi időkig jó egészségben teltek számára az évtizedek.

Mindenesetre megnyugvással tölthet el bennünket, hogy LOVÁSZ GYÖRGY sikeres pályafutásra tekinthet vissza. Miután az ELTE Bölcsészettudományi Karán 1953-ban földrajz-történelem szakos diplomát szerzett, Nagykanizsára irányították, ahol a gépipari technikumban tanított. Kutatói terveit azonban nem adta fel. Büszkén mesélte, hogy 1954-ben BULLA BÉLA, az ELTE professzorának bátorítására fogott tudományos kutatásba, a zalai meridionális völgyek keletkezésének a vizsgálatába. Eredményeiről először 1956-ban számolt be közleményben, majd 1970-ben hosszabb tanulmányban foglalta össze véleményét ebben a témában. 1959-ben a Lenti-medence kialakulásáról írt értekezésének a megvédése után egyetemi doktori címet szerzett és az MTA Dunántúli Tudományos Intézetének tudományos munkatársa lett Pécsen. 1967-ben védte meg „A Dráva-Mura vízrendszer vízjárási és lefolyási viszonyai” című kandidátusi értekezését, amely 1972-ben jelent könyv formájában is meg, 1977-ben pedig megvédte a Duna vízrendszeréről akadémiai doktori értekezését. Ekkor az MTA DTI igazgatóhelyetteseként dolgozott.

1979-ben csaknem egy évtizedre szülővárosába, Budapestre, az MTA Földrajztudományi Kutatóintézetbe került. Részt vett Magyarország nagyszabású térképezései programjaiban, jelentősen hozzájárult több tematikus térkép (relief-energia, lejtőkategória és -kitettség, napfénytartam-veszteség, vízföldrajz) módszertanának és jelkulcsának kidolgozásához. Úttörő szerepet ját-

szott a recens geomorfológiai folyamatok térképi ábrázolásában és a települések természeti környezetének földrajzi szempontú tanulmányozásában.

1989-ben ismét Pécssett találjuk. A Janus Pannonius Tudományegyetemen – TÓTH JÓZSEFFel együtt – megszervezte az egyetemi szintű földrajz-tanár-, majd pedig a geográfus-képzést. Az ő szakmai munkássága is hozzájárult ahhoz, hogy a földrajz főiskolairól egyetemi szintre emelkedhetett az intézményben. Nyolc évig volt a Természetföldrajzi Tanszék köztisztviselőnek örvendő vezetője, és rektorhelyettesként is vezetői pozíciót töltött be. Ekkor írta az Általános természetföldrajz I-III. és az Általános vízföldrajz egyetemi tankönyveket. 2001 óta professzor emeritusként vett részt a Földrajzi Intézet oktató és kutatómunkájában. A Földtudományok Doktori Iskola működésében is tevékeny részt vállalt.

Országos tudománypolitikai munkásságát jellemzi, hogy az MTA Földrajzi Bizottságának évtizedekig volt tagja. A Magyar Földrajzi Társaságban választmányi tag és hosszú ideig a Dél-dunántúli Területi Osztály titkára volt.

Pályafutása során összesen 188 tudományos közleményt jelentetett meg, elsősorban a vízföldrajz, a geomorfológia, a környezetminősítés és a településkörnyezet témakörében. Kitüntetései: Baranya megyei kutatási díj (1999); a Magyar Földrajzi Társaság Lóczy Lajos emlékérméje (2001). Témavezetésével kitűnő doktori dolgozatok készültek: ELEKES TIBOR 2001-ben, GYENIZSE PÉTER 2003-ban, TÓTH GÁBOR és ÚJVÁRI GÁBOR 2006-ban védtek meg PhD értekezéseiket.

Nem feledkezhetünk meg azonban a száraz életrajzi adatok mögött az emberről sem. LOVÁSZ GYÖRGY alapvetően optimista életszemlélete minden nehézségen átségitette, hiszen minden dolognak képes volt meglátni a pozitív oldalát. Bölcsessége, embersége és segítőkészsége mindnyájunknak hiányozni fog! Emlékét megőrizzük!

LÓCZY DÉNES